

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Stephenie Meyer

ZORI DE ZI

Partea a III-a

editura rao

CUPRINS

Prefață	11
19. Arzând	13
20. Nou	29
21. Prima vânătoare	47
22. Promisiuni	66
23. Amintiri	88
24. Surpriza	105
25. Favoarea	119
26. Strălucitoare	143
27. Planuri de călătorie	155
28. Viitorul	168
29. Dezertori	180
30. Irezistibilă	196
31. Talentată	216
32. Companie	227
33. Falsuri	247
34. Declarații	265
35. Termen limită	280
36. Sete de sânge	293
37. Acuzații false	313
38. Putere	335
39. Un final fericit	350

19. ARZÂND

Durerea era năucitoare.

Exact așa – eram năucită. Nu puteam înțelege, nu puteam distinge ce se întâmpla.

Corpul meu încerca să respingă durerea și am fost absorbită din nou și din nou într-un întuneric care tăia secunde întregi sau poate minute din agonie, îngreunându-mi capacitatea de a percepe realitatea.

Am încercat să le separ.

Irealitatea era neagră și nu durea atât de mult.

Realitatea era roșie și aveam senzația că sunt despăcată cu fierăstrăul, lovită de un autobuz, plesnită cu pumnii de un pugilist, călcată în picioare de tauri și scufundată în acid, toate în același timp.

Realitatea era că îmi simțeam corpul zvârcolindu-se și răsucindu-se, când nu era cu puțință ca eu să mă mișc din cauza durerii.

Realitatea era să știu că există ceva mult mai important decât toată această tortură și eu nu-mi aminteam ce anume.

Realitatea venise mult prea repede.

Într-un moment, totul era așa cum ar fi trebuit să fie. Eram înconjurată de oamenii pe care îi iubeam. De zâmbete. Cumva, așa imposibil cum era, se părea că eram pe punctul de a obține tot ceea ce luptasem să obțin.

Și apoi un lucru minor, neînsemnat mersese prost.

Văzusem cana răsturnându-se și sângele închis la culoare vărsându-se pe albul perfect al canapelei și mă aruncasem către ea din reflex. Văzusem celelalte mâini, mai rapide, dar corpul meu continuase să se întindă, să vrea să apuce...

Înăuntrul meu, ceva se smucise în direcția opusă.

Sfâșiind. Rupând. Agonie.

Întunericul mă cuprinsese atunci, apoi dispăruse lăsând loc unui val de tortură. Nu puteam respira – mă mai înecasem odată, dar acum era diferit; mă ardea prea tare gâtul.

Părți din mine se rupeau, trupul fiindu-mi sfâșiat...

Mai mult întuneric.

Când durerea a revenit, am auzit voci țipând.

– Probabil s-a desprins placenta!

Ceva mai ascuțit decât cuțitele m-a sfâșiat – cuvintele, pe care le-am înțeles în ciuda celorlalte torturi. „Placentă desprinsă” – știam ce înseamnă asta. Însemna că bebelușul meu murea în mine.

– Scoate-l afară! am strigat la Edward. De ce nu o făcuse încă? Nu poate respira! Fă-o acum!

– Morfina...

Voia să aștepte, să îmi dea calmante în timp ce bebelușul nostru murea?!

– Nu! Acum...

M-am înecat și n-am putut termina fraza.

Pete negre acopereau lumina din cameră, în timp ce vârful rece al unei noi dureri îmi străpungea stomacul. Ceva nu era bine – m-am luptat instinctiv să îmi protejez pântecul, bebelușul, pe micul meu Edward Jacob, dar eram prea slabă. Mă dureau plămâni, oxigenul mi se termina.

Durerea dispăru din nou, deși acum mă agățam de ea. Bebelușul meu, bebelușul meu murea...

Cât timp trecuse? Secunde sau minute? Durerea dispăruse. Amorțită. Nu simțeam nimic. Nici nu vedeam nimic, dar auzeam.

Aveam din nou aer în plămâni, zgâriindu-mi gâtul în sus și în jos ca niște bule aspre.

– Rămâi cu mine, Bella! Mă auzi? Rămâi! Nu mă părăsi. Inima ta trebuie să bată!

Jacob? Jacob, era tot aici, încercând să mă salveze.

Desigur, așa fi vrut să îi spun. Desigur că o să îmi bată inima. Nu le promiseseam la amândoi?

Am încercat să îmi simt inima, s-o găesc, dar era pierdută în propriul corp. Nu puteam să simt lucrurile pe care trebuia să le simt, și nimic nu mi se mai părea la locul lui. Am clipit devenind conștientă de ochii mei. Puteam să văd lumina. Nu era ceea ce căutam, dar era mai bine decât nimic.

În timp ce ochii mei se străduiau să se adapteze, Edward șopti:

– Renesmee.

Renesmee?

Nu era fiul palid și perfect din viziunea mea? Am simțit un moment de șoc. Apoi un val de căldură.

Renesmee.

Mi-am forțat buzele să se miște și bulele de aer să se transforme în șoaapte pe limbă. M-am chinuit să-mi întind mâinile amorțite.

– Lasă-mă... Dă-mi-o.

Lumina dansa, spărgându-se pe mâinile de cristal ale lui Edward. Scânteile erau pătate de roșu, de sângele care îi acoperea mâinile. Și mai mult roșu în mâinile lui. Ceva mic, care se zbătea, și de pe care picura sânge. Edward atinse corpul cald de brațele mele neputincioase, ca și cum eu așa fi ținut-o în brațe. Pielea ei udă era fierbinte – la fel de fierbinte ca a lui Jacob.

Ochii mi s-au focalizat. Deodată totul a devenit perfect clar.

Renesmee nu plângea, dar respira cu gâfâituri rapide și speriate. Ochii îi erau deschiși, cu o expresie atât de șocată, încât era aproape amuzantă. Căpșorul perfect rotund era acoperit de bucle dese încălcite și pline de sânge. Irișii ei erau de un maro ciocolatii familiar, dar uimitor de frumos. Sub sânge, pielea

ei era ca de fildeș, palidă și catifelată. Toată pielea, în afară de obraji, care ardeau de culoare.

Fața ei mică era atât de perfectă încât mă lăsă fără grai. Era chiar mai frumoasă decât tatăl ei. Incredibil. Imposibil.

– Renesmee, am șoptit. Atât de... frumoasă.

Incredibila față zâmbi brusc – un zâmbet larg, pornit din inimă. În spatele buzelor rozalii se afla un șir complet de dinți de lapte albi ca zăpada.

Își aplecă capul la pieptul meu, ascunzându-se în căldura acestuia. Pielea ei era caldă și mătăsoasă, dar nu o simțeam la fel ca a mea.

Am simțit iar durerea – ca o fulgerare fierbinte. Am icnit.

Apoi a dispărut. Bebelușul meu cu fața ca de înger nu mai era. Nu o mai puteam vedea sau simți.

– Nu! am vrut să strig. *Dă-mi-o înapoi!*

Dar eram prea slăbită. Preț de o clipă mi-am simțit brațele ca niște furtunuri goale de cauciuc, apoi nu le-am mai simțit deloc. Nu le mai simțeam. Nu mă mai simțeam pe mine.

Întunericul mi-a acoperit ochii mai puternic decât înainte. Ca și cum aș fi fost legată strâns la ochi. Îmi acoperea nu doar ochii, dar și pe mine însămi cu o greutate zdrobitoare. Era obositor să mă lupt cu el. Știam că ar fi fost mai ușor să îi cedez. Să las întunericul să mă împingă în jos, spre un loc unde nu erau nici durere sau oboseală, nici grijă sau teamă.

Dacă ar fi fost vorba doar de mine, nu aș fi fost capabilă să mă lupt foarte mult timp. Eram doar un om și nu aveam decât puterea unui om. Așa cum spusese Jacob, încercam de prea multă vreme să țin pasul cu supranaturalul.

Dar nu era vorba doar de mine.

Dacă alegeam calea cea ușoară acum și lăsam neantul negru să mă cuprindă, i-aș răni pe ei.

Edward. Edward. Viața lui și a mea erau împletite într-un singur fir. Dacă tăiai una, le tăiai pe amândouă. Dacă el ar fi murit, eu nu aș fi putut să supraviețuiesc. Dacă eu aș fi murit,

nici el nu ar fi supraviețuit. Și o lume fără Edward părea complet fără rost. Edward *trebuia* să existe.

Jacob – care își luase rămas-bun de la mine de atâtea ori, dar continua să se întoarcă de câte ori aveam nevoie de el. Jacob, pe care îl răniser de atâtea ori, încât era de-a dreptul criminal. Oare îl voi răni din nou, în cel mai groaznic mod? Rămăsese pentru mine, în ciuda a tot ce se întâmplase. Acum tot ce putea cere era să rămân și eu pentru el.

Dar era atât de întuneric acolo, încât nu le puteam vedea fețele. Nimic nu părea real. Îmi era foarte greu să nu renunț.

Am continuat să înaintez prin întuneric totuși, aproape din reflex. Nu încercam să îl ridic. Pur și simplu rezistam. Nu îi permiteam să mă zdrobească în întregime. Nu eram Atlas, dar întunericul îmi părea la fel de greu ca o planetă; nu-l puteam da jos de pe umerii mei. Tot ce puteam face era să nu fiu spulberată cu totul.

Într-un fel era tiparul vieții mele – nu fusesem niciodată îndeajuns de puternică pentru a face față lucrurilor pe care nu le puteam controla, să atac dușmanii sau să fug de ei. Să evit durerea. Întotdeauna umană și slabă, singurul lucru pe care fusesem în stare să îl fac era să merg mai departe. Să îndur. Să supraviețuiesc.

Fusesse de-ajuns până acum. Trebuia să fie de-ajuns și astăzi. Voi îndura până când vor veni ajutoare.

Știam că Edward va face tot ce-i va sta în puteri. Nu va renunța. Nici eu n-o voi face.

Țineam întunericul nonexistenței la distanță de câțiva centimetri.

Totuși, nu era suficient – hotărârea. Pe măsură ce timpul se scurgea și întunericul câștiga teren, câte o optime sau o șaisprezecime de centimetru, aveam nevoie de ceva mai mult din care să îmi trag puterea.

Nu puteam să îmi aduc în minte fața lui Edward. Nici a lui Jacob, nici a lui Alice sau a lui Rosalie, a lui Charlie, a lui

Renée, a lui Carlisle sau a lui Esme... Nimic. Mă îngrozea acest lucru și m-am întrebat dacă nu era prea târziu.

Am simțit cum alunec – nu mai aveam de ce să mă țin.

Nu! Trebuia să supraviețuiesc. Edward conta pe mine. Jacob. Charlie Alice Rosalie Carlisle Renée Esme...

Renesmee.

Și apoi, deși încă nu puteam vedea nimic, am simțit deodată ceva. Ca niște membre fantomă, mi-am imaginat că îmi simt din nou brațele. Și în ele, ceva mic și tare și foarte, foarte cald.

Bebelușă mea. Micuța care mă tot înghiontea.

Reușisem. În ciuda greutăților, *fusesem* îndeajuns de rezistentă ca să îi supraviețuiesc lui Renesmee, să o țin în mine până când a fost îndeajuns de puternică să trăiască fără mine.

Pata de căldură din brațele mele fantomă părea atât de reală! Am strâns-o mai aproape. Era exact unde ar fi trebuit să fie inima mea. Ținându-mă strâns de amintirea fiicei mele, am știut că voi fi în stare să mă lupt cu întunericul oricât era nevoie.

Căldura de lângă inima mea deveni din ce în ce mai reală, mai caldă, tot mai caldă. Mai fierbinte. Dogoarea părea atât de reală încât mi-era greu să cred că mi-o imaginam.

Mai fierbinte.

Neplăcut de-acum. Prea fierbinte. Mult, mult prea fierbinte.

Ca și cum aș fi apucat capătul greșit al unui ondulator de păr – răspunsul meu automat a fost să dau drumul la lucrul arzător din brațele mele. Dar nu era nimic în brațele mele. Brațele mele nu erau strânse la piept, ci zăceau pe lângă mine. Dogoarea era în interiorul meu.

Fierbințeala crescuseră – se ridică, se avântă și se ridică din nou până când depășii orice am mai simțit vreodată.

Am simțit pulsul dincolo de focul care îmi ardea în piept și mi-am dat seama că mi-am găsit din nou inima, exact la timp ca să îmi doresc să n-o fi găsit niciodată. Să îmi doresc să fi acceptat întunericul cât avusesem ocazia. Voiam să îmi ridic brațele, să îmi sfâșii pieptul și să-mi smulg inima din

el – orice, numai să scap de această tortură. Dar nu-mi simteam brațele, nu-mi puteam mișca niciun deget.

James, rupându-mi piciorul sub talpa lui. Asta nu era nimic. Era ca și cum m-aș fi odihnit pe un pat moale de fulgi. Aș accepta asta acum, de o sută de ori. O sută de rupturi. Aș accepta-o și aș fi recunoscătoare.

Bebelușul, lovindu-mă în coaste, forțându-și drumul prin mine, bucată cu bucată. Asta era nimic. Era ca și cum aș fi plutit într-o piscină cu apă rece. Aș accepta-o de o mie de ori. Aș accepta-o și aș fi recunoscătoare.

Focul luă avânt și voiam să țip. Să implor pe cineva să mă omoare, să nu mai trăiesc nicio secundă din durerea asta. Dar nu-mi puteam mișca buzele. Greutatea era încă acolo, apăsându-mă.

Mi-am dat seama că nu întunericul mă ținutua; era propriul corp. Atât de greu. Mă îngropa în flăcările care își croiau drumul afară din inima mea acum, împrăștiindu-se cu o durere imposibilă prin umeri și stomac, arzându-mă în sus pe gât și atingându-mi fața.

De ce nu mă puteam mișca? De ce nu puteam țipa? Asta nu făcea parte din poveste.

Mintea îmi era insuportabil de limpede – ascuțită de durerea înfiorătoare – și am văzut răspunsul aproape imediat ce am putut formula întrebările.

Morfina.

Părea că discutaserăm despre asta cu o mie de morți în urmă – Edward, Carlisle și cu mine. Edward și Carlisle speraseră că suficiente calmante mă vor ajuta să lupt cu durerea provocată de venin. Carlisle încercase cu Emmett, dar veninul o luase înaintea medicamentului, sigilând venele. Morfina nu avusese timp să se împrăștie.

Îmi păstrasem o expresie neutră pe față și încuviințasem din cap și le mulțumisem rarelor mele stele norocoase că Edward nu-mi putea citi gândurile.

Pentru că mai avusesem venin și morfină în organism și înainte și știam adevărul. Știam că amorțeala medicamentului era complet inutilă, în timp ce veninul curgea prin vene. Dar nu voisem să le menționez acest fapt. Nu voisem să spun nimic care să îl facă pe Edward mai reticent să mă transforme.

Nu ghicisem că morfina va avea acest efect – că mă va țintui și mă va amuți. Că mă va ține paralizată în timp ce ardeam.

Cunoșteam toate poveștile lor. Știam cum Carlisle tăcuse ca să nu fie descoperit în timp ce ardea. Știam că, așa cum îmi spusese Rosalie, țipatul nu te ajuta la nimic. Și sperasem că poate așa fi putut fi precum Carlisle. Că voi crede cuvintele lui Rosalie și voi tăcea. Pentru că știam că fiecare țipăt care mi-ar fi scăpat de pe buze îl va chinui pe Edward.

Acum mi se părea o glumă sinistă că mi se îndeplinise dorința.

Dacă nu puteam țipa, *cum le puteam spune să mă omoare?*

Tot ce îmi doream era să mor. Să nu mă fi născut niciodată. Întreaga mea existență nu cântărea mai mult decât durerea aceasta. Nu merita să trăiesc așa ceva nicio clipă în plus.

Lăsați-mă să mor, lăsați-mă să mor, lăsați-mă să mor.

Și, pentru o perioadă nesfârșită, asta a fost tot. Doar tortura îngrozitoare și țipetele mele mute, implorând moartea să vină. Nimic altceva, nici măcar timp. Așa că o făcea infinită, fără început și fără sfârșit. Un moment nesfârșit de durere.

Singura schimbare a venit când brusc, imposibil, durerea mi s-a dublat. Jumătatea inferioară a corpului meu, amortită dinainte de morfină, ardea și ea acum. O conexiune ruptă se vindecase – înnodată de degetele arzătoare ale flăcărilor.

Dogoaarea nesfârșită continuă să își facă de cap.

Poate trecuseră secunde sau zile, săptămâni sau ani, dar într-un târziu, timpul începu să însemne din nou ceva.

Trei lucruri se întâmplară în același timp, creșcând unul dintr-altul, astfel că nu știu care a venit primul: timpul își

reluă cursul, greutatea morfinei scăzu, iar eu am devenit mai puternică.

Simțeam cum îmi revine din ce în ce mai mult controlul asupra corpului și acele momente erau primul meu mod de a marca trecerea timpului. Am știut când am fost în stare să dau din degetele de la picioare și să-mi strâng degetele în pumni. Am știut, dar n-am acționat în consecință.

Deși focul nu a scăzut niciun pic – de fapt, am început să dezvolt o nouă capacitate de a-l experimenta, o nouă sensibilitate de a aprecia separat fiecare limbă arzătoare de foc care îmi curgea prin vene – am descoperit că pot să mă gândesc și la altceva.

Îmi aminteam *de ce* nu trebuie să țip. Îmi aminteam motivul pentru care mă angajasem să îndur această agonie insuportabilă. Îmi aminteam că, deși acum mi se părea imposibil, exista ceva care făcea să merite această tortură.

Acest lucru s-a întâmplat exact la timp ca eu să mă agăț de el când greutatea mi-a părăsit corpul. Pentru oricine mă privea, nu era nicio schimbare. Dar, în timp ce mă luptam să îmi rețin strigătele și durerea închise în interiorul corpului meu, acolo unde nu mai puteau răni pe nimeni, mie mi se părea că trecusem de la *a fi legată* de rug în timp ce ardeam la *a apuca* acel rug ca să mă țin pe foc.

Aveam exact atâta putere câtă aveam nevoie ca să zac acolo nemișcată în timp ce eram arsă de vie.

Auzul îmi deveni din ce în ce mai clar și mi-am putut număra bătăile agitate și puternice ale inimii pentru a marca timpul.

Puteam să număr respirațiile superficiale care îmi răzbatău printre dinți.

Puteam să număr chiar și respirațiile joase și egale care veneau de undeva din apropierea mea. Acestea se mișcau cel mai încet, așa că m-am concentrat pe ele. Însemnau că trece mai mult timp. Mai exacte decât pendulul unui ceas, acele

respirații mă însoțeau prin secundele arzătoare spre capătul chinurilor mele.

Deveneam mai puternică, iar gândurile mele – mai coerente. Puteam prinde zgomotele din jur.

Se auzeau pași ușori și curentul de aer provocat de deschiderea unei uși. Pașii se apropiară și am simțit o apăsare pe încheietura mâinii. Nu puteam să simt răceala degetelor. Focul îmi ardea orice amintire a ceva rece.

– Tot nicio schimbare?

– Nu.

O apăsare delicată, o răsufare pe pielea mea arsă.

– Nu mai miroase deloc a morfină.

– Știu.

– Bella? Mă auzi?

Știam, fără urmă de îndoială, că, dacă îmi descleștam dinții acum, mi-aș pierde concentrarea – aș țipa și aș urla, și m-aș zbate și m-aș zvârcoli. Dacă aș fi deschis ochii, dacă aș fi mișcat un singur deget – orice schimbare cât de mică, asta ar fi sfârșitul autocontrolului meu.

– Bella? Bella, iubirea mea? Poți să deschizi ochii? Poți să mă strângi de mână?

O apăsare pe degetele mele. Îmi era greu să nu răspund acestei voci, dar am rămas nemișcată. Știam că durerea din vocea lui acum nu era nimic față de ce putea fi. Chiar și acum singura lui teamă era că eu sufeream.

– Poate... Carlisle, poate că am acționat prea târziu.

Vocea îi era înăbușită; sunând spart când a pronunțat cuvântul „târziu“.

Hotărârea mea a oscilat o secundă.

– Ascultă-i inima, Edward. E chiar mai puternică decât era a lui Emmett. Nu am mai auzit niciodată ceva atât de *plin de viață*. Va fi foarte bine.

Da, aveam dreptate să tac. Carlisle îl va consola. Nu avea de ce să sufere cu mine.

– Și... coloana ei?

– Rănile ei nu au fost cu mult mai grave decât ale lui Esme. Veninul o va vindeca la fel cum s-a întâmplat cu Esme.

– Dar e atât de nemișcată! *Sigur* am făcut ceva greșit.

– Sau ceva bine, Edward. Fiule, ai făcut tot ce aș fi putut face eu și chiar mai mult. Nu sunt sigur că eu aș fi avut perseverența și credința de care a fost nevoie ca s-o salvez. Încetează să te mai acuzi. Bella va fi bine.

O șoaptă îndurerată.

– Trebuie să fie în agonie.

– Nu știm asta. A avut atât de multă morfină în organism! Nu știm ce efect are asupra experienței ei.

O apăsare ușoară în îndoitura cotului. Încă o șoaptă.

– Bella, te iubesc. Bella, îmi pare rău.

Îmi doream atât de mult să îi răspund, dar asta i-ar fi accentuat și mai mult durerea. Nu cât timp aveam puterea să mă mențin nemișcată.

Prin toate astea, focul necruțător continuă să mă ardă. Dar acum era atât de mult spațiu în mintea mea! Spațiu să analizez conversațiile lor, spațiu să îmi amintesc ce se întâmplase, spațiu să mă gândesc la viitor și suficient spațiu ca să sufăr.

Și, de asemenea, spațiu să mă îngrijorez.

Unde era bebelușa mea? De ce nu era aici? De ce nu vorbeau despre ea?

– Nu, rămân lângă ea, șopti Edward, răspunzând unui gând nerostit. Se descurcă și singuri.

– O situație interesantă, răspunse Carlisle. Și eu care credeam că le-am văzut cam pe toate.

– O să mă ocup de asta mai târziu. Noi o să ne ocupăm de asta.

Ceva îmi apăsă delicat pe palma arzătoare.

– Sunt sigur că noi cinci vom reuși să evităm vărsarea de sânge.

Edward oftă.